

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. P. B. B.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2006, č. j. OAM-690/VL-07-04-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2008, č. j. 28 Az 84/2007 - 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2006 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Současně vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 8. 8. 2006, již krajský soud rozsudkem ze dne 31. 1. 2007 zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu pro porušení práva žalobce na tlumočnicka, kvůli čemuž se žalobce nemohl účastnit jednání před krajským soudem, a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Krajský soud proto pokračoval v řízení a po nařízeném jednání žalobu rozsudkem ze dne 26. 3. 2008 opět zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu novou kasační stížností, v níž nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že námitky vznesené proti rozhodnutí žalovaného nejsou způsobilé zpochybnit závěry žalovaného, neboť v zásadních údajích poskytl žalobce při týchž otázkách s odstupem doby výrazně odlišné informace, které nebyl schopen k výzvě žalovaného přesvědčivě objasnit (vstup do strany, termín konání voleb atd.). K tomu stěžovatel uvádí, že prezidentské volby se v Kamerunu konaly dne 11. 10. 2004. Vítězem se stal Paul Biya, který je kamerunským prezidentem nepřetržitě od roku 1982. Po volbách se v říjnu a v listopadu konaly mítinky opoziční strany SDF (Social Democratic Front) nebo FSD (Front Social-Démocratique) prezidentského kandidáta Ni John Fru Ndi, kterých se stěžovatel účastnil. Bližší informace o straně SDF lze nalézt na stránkách <http://www.sdfparty.org>, kterou lze navrhnout jako důkaz prokazující tvrzení stěžovatele ohledně rozhodných skutečností důležitých k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel také namítl, že pojmenování

strany žalobcem jako Social Development Fond je naprostý nesmysl. K omylu došlo zřejmě vinou tlumočnicka, protože sociální rozvojový fond není politickou stranou ani hnutím, ale působí v některých arabských a afrických zemích k podpoře a rozvoji ekonomiky a o tomto fondu se stěžovatel rozhodně nezmiňoval.

Kasační stížnost je z části nepřijatelná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud při svém posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny veškeré podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má všechny náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Pokud jde o otázku přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu), pak kasační soud nepřijatelnost v tomto ohledu neshledal. V této souvislosti poukazuje zdejší soud na náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, podle něž je možné novou kasační stížnost odmítnout podle § 104 odst. 3 písm. a) pouze v případě, že v předchozím řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vyjádřil závazný právní názor týkající se posouzení věci samé. Podle Ústavního soudu „*vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav (...), by ve svých důsledcích, v rozporu i s úmyslem zákonodárce, mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť byl-li by výklad předestřený v projednávané věci Nejvyšším správním soudem přípustný, mohl by tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva*“. V projednávaném případě přitom Nejvyšší správní soud svým předchozím rozhodnutím o kasační stížnosti zrušil rozsudek krajského soudu pro vady procesního charakteru, avšak nezabýval se námitkami stěžovatele směřujícími do věci samé. Nicméně, jak kasační soud uvedl již ve svém předchozím rozsudku, tvrzení týkající se nesprávného pojmenování politické strany SDF stěžovatelem vinou tlumočnicka, jež stěžovatel znovu uvádí i v právě projednávané stížnosti, nebylo uplatněno v žalobě; krajský soud se proto k této námitce nemohl vyjádřit. Kasační řízení je přitom založeno na přezkumu soudních rozhodnutí; pokud námitka není uplatněna již v řízení před krajským soudem, chybí zde podklad k přezkumu, a z tohoto důvodu se takovou námitkou Nejvyšší správní soud nemůže zabývat pro její nepřijatelnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti zbývající části kasační stížnosti, jak mu je uloženo § 104a s. ř. s., tedy zda kasační stížnost podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě nesouhlasí se závěry soudu o nevěrohodnosti své výpovědi a domnívá se, že byl pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu, a měl mu být tudíž azyl udělen. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již uvedl, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, www.nssoud.cz). Důkazní břemeno leží na správním orgánu tím spíše, když z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud je nicméně toho názoru, že v projednávaném případě žalovaný své povinnosti prokázat nevěrohodnost výpovědi stěžovatele dostal a svůj závěr dostatečně odůvodnil ve svém rozhodnutí. Stěžovatel přitom tuto nevěrohodnost potvrzuje i v kasační stížnosti, když v ní uvádí, že mítinky, kterých se účastnil, se konaly po prezidentských volbách, zatímco v řízení před správním orgánem a v žalobě tvrdil, že se účastnil mítinku před těmito volbami. Zdejší soud nepochybuje, že Kamerun je zemí, v níž je dodržování lidských práv velice problematické (k tomu srov. též rozsudek 12. 3. 2007, č. j. 4 Azs 169/2006 - 47, www.nssoud.cz). Tato okolnost však nemůže být sama o sobě důvodem pro udělení azylu v případě, kdy tvrzení žadatele o azyl jsou nevěrohodná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, www.nssoud.cz).

Námítka, již stěžovatel učinil předmětem sporu, byla tedy v judikatuře zdejšího soudu řešena a krajský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu